

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מוגדן נחל נובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

להחיות נפשות שוקקות לעבודתו ויברך שמו // ברוך לב

והחיה נרדמים

יש כאב עם חיים

כשנכנסת, ידעת שאין אתה והיצר יכולים לדור בכפיפה אחת, ויהי מה. או אתה או הוא. כעת הינך יוצא עם בשורה חדשה: יש חיים עם מלחמה. יש מלחמה עם חיים. ידיעה זאת היא עצמה ישועה.

כי אין פה לתקן בבת אחת, לברך הטוב והרע יפלו ויתבטלו... שאי אפשר לכלות ולבער הסטרא אחרא והקלפות מהר בפעם אחת... כי אם להמשיך קדשת הנעם מעט מעט, וכפי שנוזף להמשיך, כן נתקן ונגרש את הרע" (ליקו"ה ברכת הפירות ד, תערוכות ה).

נו באמת, רבינו הקדוש, למי יש כח לתהליכים? האם אין דרך לעצור את הרע מיד? אחת ולתמיד?
יש דרך: להסיר את המוח. אין מוח, אין רפש. "היה אפשר להוציא הפסולת והרפש מיד מהאנשים שהיו בגשמיות מתחלה ונתקרכו להשם יתברך. אך מה יהיה, אם יהיה מוציא הרפש, יוציא הרפש עם המוח, מאחר שמעורב הכל יחד. על כן ההכרח להיות מתוך עד שידוכך מעט מעט" (שיחהר"ן עט).

יהודי: סבלנות. חיה לצד **המשך בעמוד הבא**

"כך תהיה גאולתן של ישראל... בתחילה היא באה קימעה קימעה, ואחר כך היא מנצנצת, ואח"כ פרה ורבה" (שיהש"ד ו, כה).

רופא: זה לא נעלם ביום. יש פה תהליך איטי המתרחש במשך הרבה זמן. "כששופתין ומעמידין המים אצל האש ומתחיל להתבשל, אזי מתבלבל המים, ומעלה הרתיחה כל הפסולת שהיה במים ועולה כל הפסולת למעלה. ואזי כשמיסרין בכל פעם חלאת ופסולת המים, אח"כ נשארין המים צלולים וזכים באמת כראוי.

כמו כן ממש, כשמתחיל ליכנס בעבודת השם ומתקרב לצדיק האמת, אזי מתחיל להזדכך ולהתברר, ואזי עולה הפסולת והרע בכל פעם למעלה - באים עליו והרוזים ובלבולים גדולים - וצריך שיעמוד אחד שיסיר ממנו חלאתו ופסולתו בכל פעם, ואזי ישאר אח"כ נך וצלול לגמרי באמת כראוי" (שיחהר"ן עט).

מאכזב רבי. נכנסתי לכאן בתקווה שאני יוצא בלי זה, מקסימום עם איזו תרופה לתקופה קצרה - ואתם מברשים לי שלעת עתה אני עומד להישאר ככה?

תכליס, מתי זה אמור לעבור?

רופא: זה לא נעלם ביום. יש פה תהליך איטי המתרחש במשך הרבה זמן, שלב אחר שלב, עד שהרגל תחזור לעצמה בע"ה. עליך ללמוד לחיות לצד הכאב. מצד אחד, לנסות להקל מה שאפשר, אבל יחד עם זה - לדעת שלמרות הכל, הוא עדיין איתך לבנתיים.

אלו החיים חביבי.

מאכזב ר' דוקטור. נכנסתי לכאן בתקווה שאני יוצא מן בלי זה, מקסימום עם איזו תרופה לתקופה קצרה - ואתה מברש לי שלעת עתה אני עומד להישאר ככה?

כשנכנסת, היית סבור שאין אתה והכאב יכולים לדור בכפיפה אחת, ויהי מה. או אתה או הוא. כעת הינך יוצא עם בשורה חדשה: יש חיים עם כאב. יש כאב עם חיים. ידיעה זאת היא עצמה ישועה.

נו באמת, למי יש כח לתהליכים? לרפואה של ימינו אין דרך לעצור כאב מיידית?

יש דרך: להסיר את הרגל אחת ולתמיד. אין רגל, אין כאב. לכן אדוני: סבלנות. חיה עם הכאב, בסופו של דבר תבריא בע"ה.

השי"ת מבטיח לנו בכניסתנו לארץ ישראל "וַיִּנְתְּנִי אֶת כָּל אֲבִיבֵי אֶרֶץ עֲרֵץ" - אולם זה לא הולך להיות בבת אחת: "לא אגרשנו מפניך בשנה אחת, מעט מעט אגרשנו, עד אשר תפירה ונחלת את הארץ".

ועד אז?

עד אז נחיה בארץ הקדושה יחד עם קיומם של גויים טמאים לצדנו, אויבים וצוררים.

מתמודדים, נלחמים, שורדים. אלו החיים חביבי.

כגאולת ליל הסדר, המתבררת למחרת כמסלול איטי של היטהרות איטית לצד קליפותינו וטומאותינו. מעט מעט אגרשנו מפניך. עוד מידה, עוד ספירה.

עקר התגלות ודבקות אלקות הוא בשבת

פי שבת הוא בחינת דעת פדיוע. בחינת לדעת כי אני ה' מקדישכם. פי ששת ימי החל הם בחינת שטו העם ולקטו בשטותא כמו שאיתא בזהר הקדוש. ובשבת מאיר הדעת בחינת אתה הראת לדעת כי ה' הוא אלקים כי עקר התגלות ודבקות אלקות הוא בשבת. פי בה' ביומא ישראל מתאחדין בה' במלכא וכו'. ועל פן עקר הלמוד שהרב מאיר בכניו ותלמידיו דעתו הוא בשבת. פי אז עקר התגלות חרושי תורה שמגלה החכם והרב שבודר שעל ידי זה מאיר בהם דעתו ומגלה להם פי ה' הוא האלקים כי עקר הארת הדעת הוא בשבת.

(ליקוטי הלכות א"ח - הלכות שבת הלכה ג)

טועמיה חיים זכו

נקודה של חיות לקראת שבת קודש

המשך מעמוד הקודם

הכאב, בסופו של דבר תגיע לתיקון הנפש בע"ה.

"אמרו ישראל לפני הקב"ה, רבש"ע אתה יודע כוחו של יצה"ר שהוא קשה, אמר להם הקב"ה, סלקו אותו קמעא קמעא בעוה"ז ואני מעבירו מכם" (תנחומא בהעלותך י')

•••

כלכלה מלאה תאנים ותותים וענבים לכבוד שבת מלכתא. לאן אתה לוקח את הפירות?

לאן? לשולחן סעודת שבת קודש.

אז מה עובר עליך? האינך רואה בסל את האבן? מדוע תשאירה? מה מקום מוקצה איסור ומיאוס למאכלי שבת - שהם "קדשה ואלקות גמור, בלא תערבת סיגים קלל" (ליקו"מ נו).

ומה רצונך שאעשה?

השלך את הפירות ארצה ומשם תיקחם, הרי הסל הוא בסיס לאיסור!?

אכן הייתי עושה כדברך אילו היו אלה אגונים ורימונים או תותים קשים. אבל עיניך רואות שהם "מבושלים ורכין מאד". אם אפריד מהם את המוקצה ע"י השלכתם לארץ, יטפפו ויאבדו את יעודם. "אם יהיה מוציא הרפש, יוציא הרפש עם המוח". אכן תאנים קדושים וטהורים יהיו, לא ידורו עם מוקצה, אולם כבר לא יהיו מאכלי שבת.

משנה סדורה היא: נוטל אדם כלכלה והאבן בתוכה. איך

אומרים? לחיות לצד הכאב. "ההכרח להיות מתוך".

•••

אפרים הפעוט מוטל בחצר ארצה, חסר אונים ומיילל מרה, אינו חש בטוב. כפות ידיו הקטנות אוחות חזק באבן, כולו כאבים.

"בתינוק שיש לו געגועין על אביו".

אבא ניצב עליו, הבן יקיר לו, חייב להגביהו על זרועותיו, "שאם לא יטלנו יחלה". אך טלטולו של אפרים גורם לטלטול מוקצה. מה עושים? אין אפשרות להפרידו מן האבן, "אם ישליכו מידו, יצעק התינוק ויבכה" (רשי ותוס' שם, שבת קמא:).

מה עושים? משנה: "נוטל אדם את בנו והאבן בידו".

אפרים טהור, תינוק נדן של בית רבן, המוקצה עדיין בידו. אבל אבא מגביהו. "דאע"פ שיש איסור מוקצה כשמטלטל התינוק עם האבן, שרינן ליה משום געגועין".

"ואנכי תרגלתי לאפרים, קחם על זרועתי, בחבלי אדם אמלכם, בעבתות אהבה, כי נער ישראל ואהבהו, איך אתגן אפרים ("אעפ" שחטאת מאד לפני, אני מרחם ואומר איך אתגן ביד אויב, איך אמסוך בידם") נהפך עלי לבי, יחד נקמרו נחומי" (הושע יא).

•••

כאלה אנחנו. תותים רכים, קדשה ואלקות גמור בלא תערבת סיגים, שנתקעו עם אבן בסל החיים. מוח עם

רפש. כלכלה ולא קלקלה. אפרים'ל קטן וחלוש הבוכה כשלוקחים ממנו את המוקצה שלו. כואבי רגל בלא כח לתהליכי רפואה של "מעט מעט אגרשנו". קצרי רוח מכדי לדדות בדרך של "סלקו אותו קמעא קמעא".

רוצים להיות שופתין מים אצל האש ולזכות מיד ל"זן וצלול לגמרי באמת כראוי", בלי צורך להזדקק לאחד שיעמוד עליו בכל פעם להסיר חלאתנו ופסולתנו, לקדשנו ולטהרנו מקליפותינו וטומאותינו העולים שוב למעלה בבלבולים גדולים.

אבל אותו אחד מלמדנו כי "ההכרח להיות מתוך, עד שיודרך מעט מעט".

•••

ועל אף שהרפש עוד במוחנו, עם חלאת פסולת על מי חיינו, והמוקצה עוד בסל שלנו, ואף תפוס חזק בידינו - אבא יגביהנו.

"הוא שיש לו געגועין - פי' שיש לו עצבון כשאינו עם אביו - אבל אם אין לו געגועין עליו, לא" (לשון השו"ע ש"ט).

"כי עקר הבכיה של ישראל - שהיא גדולה ויקרה מאד בעיני ה' יתברך - צריכה להיות כמו תינוק הבוכה מגדל הגעגועים שיש לו לאביו, כמו ששמעתי מרבנו ז"ל... ונהנה נער בכד, מיד ונתחמל עליו... כי כשישראל בוכים פתינוק הבוכה לשוב לאביו, אז בודאי מעוררין רצונו הטוב ורחמנותו עליו" (ליקו"ע ערב ג).

מערכת של חיות

השבוע במערכת ברסלב: שרת מיזחד ויסודי בעניני חינוך מאת המחנך הנפלא הרב אברהם צבי גאלינסקי שליט"א

שלוחה 2 - 4 - 100

מבין ומאזין, המענה שלך על כל שאלה בעבודת השם ובעניני רבינו זל,

שלוחה 7

הקו שיאיר לך את החיים

02.5.808.321

א פונק פון חיות

מוהרנ"ת פירש:

הקנאה והתאוה - נו; לא די דו ביסט א מקנאניק, דו ביסט א בעל תאוהניק, ווילסטו נאך כבוד אויכעט? דאס איז שוין נמוציאין את האדם מהעולם!

הקנאה והתאוה - נו; אך לא די שבעל קנאה ובעל תאוה אתה, חפץ אתה אף גם בכבוד? זה כבר נמוציאין את האדם מהעולם!

(שי"ק ג' ע"ב)

להלן חלק מהחבורות המתקיימות ברחבי ארץ הקודש:

עיה"ק טבריה: מידי שבוע ביום רביעי חבורה עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשיך שליט"א. לפרטים: 0548410191

בני ברק: בעו"ה התחדש החבורה מידי שבוע ביום רביעי בבית אחד מהתברים, לפרטים: 0548507667

חיפה: מידי שבוע ביום רביעי בשעה 9:00 בבית אחד התברים. לפרטים: 0527172370

בביתו של הרה"ח ר' שמעון אליהו ברוין שליט"א, רחוב בן איש חי 75. לפרטים: 0527168452

ברמה ב': מתקיימת חבורה מידי שבועיים ביום רביעי בשעה 8:30 לפרטים: 0534191389

רמה ד': מתגבשת חבורה חדשה לחסידישע מקורבים. לפרטים: 0533177462

עיה"ק ירושלים: כל שבוע יום שני בערב בבית מ"ד נועם ה' לפרטים: הר"ר יוסף ישעיה פריעדמאן 0548481465

בית שמש: בקריה החרדית מידי שבועיים ביום שלישי בשעה 8:30 בבית אחד מהתברים. לפרטים: 0533163906

בשכונת חפציבה: ביום רביעי (שימו לב לשניו) בערב בשעה 9:00

טייערער רחסידי'שער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות ורהייה עצמך!

אני שווה יותר עם יצר הרע או בלי יצר הרע?

הוא היה בחור כליל המעלות, יודע ספר, יחסן ובעל נפש כוספת ומשתוקקת וכל יודעיו ומכיריו נבאו לו גדולות ונצורות.

השדכנים שיחרו לפתחו, ברור היה לכל כי אך בקרוב ממש ילקח לחתן אצל אחד מנכבדי העיר, מן הסם לביתו של גביר בעל יכולת או ת"ח מופלג היודע להעריך נפש חתן יקר שכזה.

ואכן כך היו פני הדברים והוא התארס אצל משפחה מיוחסת ועתיקת ממון, אשר שמעו הבחור החשוב הגיע לאוניהם ובהיותם בעלי ממון התחייבו למתן קעסט לבני הזוג למשך כל ימי חייהם, כדי שיוכל החתן המהולל לשבת ולהגות בתורה בלא שום טרדה.

השידוך היה מושלם ממש, מלבד העיקר, הכלה לא התאימה עבורו כלל, שאיפותיה ורוצנותיה לא הלכו בקנה אחד עם עדינות נפשו של החתן ולכן למרבה האכזבה התבטל השידוך, והחתן מצא את עצמו מבויש ומושפל לגמרי.

עזיבת השידוך גרמה לו למעין משבר מסוים, ולכן נגרמה לו ירידה ובלבול בעוצם יראת השמים שהייתה אצורה בלבבו, כך שמצד אחד עדיין בער ליבו להשי"ת באש, ומצד שני נפילותיו נעשו תכופות יותר, והוא לא הצליח כ"כ להתגבר על יצרו.

בהיותו מקושר לדרשו של רבינו הק' נסע מביתו אשר בלאדו שבפולין לקראת ראש השנה, לקיים את ציוויו של רבינו ולהשתטח על ציונו ה' שבאומאן, שם התחנן על נפשו בבכיות עצומות על כל בלבוליו העצומים, ועל ירידותיו הגדולים ועל כך שנתן הוא במלחמה רחנית קשה ואיומה, שלא תמיד מנצח הוא בה.

היו כאלו אשר יאשו אותו באומרם אליו כי רבינו אינו צריך אותך בהיותך בעל עבירה, אבל ר' לוי יצחק בנדר, וכן מרבית העובדים שהיו שם, עודדו אותו להמשיך בהתבודדותו בתפילותיו ובבכיותיו, הדרי זוהי עצתו של רבינו הק' לכל יהודי בכל מצב, בדיבורים של טעם חזקו אותו לבל יתיאש, ולבל יפול ויתרחק.

ואכן תפילותיו הרבות עשו פירות, והוא נשאר ביהדותו עד שנספה לבסוף על קירוש ה' בשנות השואה הי"ד.

אין היצר - אין עבודתו נחשבת

בפרשתנו פרשת קדושים נצטוונו "קדושים תהיו, כי קודש אני אלוהיכם" (ויקרא יט ב') מה הפירוש קדושים תהיו, מבאר רש"י הו פורשים מן העריות ומן העבירה, והיינו שעל האדם לגדור בעדו, ולהמנע כליל מלפגום בקדושתו, ולהתרחק מכל מכ שיכול להביאו לידי עבירה.

אולם שלפעמים דווקא כשלוחם האדם את מלחמתו למול היצה"ר הבעור בקרב, עלול הוא להשבר בראותו כי למרות יגיעתו, עדיין פועם היצה"ר בתוכו, ולא תמיד הצלחותיו הינם בשלמותם הראויה, וכיון שכך עלול הוא לטעות כי יתכן ואינפשו קדושה ויקרה בשורשה, ואולי מאיתו לא נתבעת מלחמה שכזו, אשר כמעט ואן נכרים הצלחותיה אם בכלל.

לו היתה נפשו מוזככת ונקיה לגמרי מנסיונות היצה"ר הנלחם לעומתו בתעצומות עזו, או היה ביכולתו לעלות ולהתעלות מעלה מעלה בדרכי העבודה והקדושה, אבל כשמתמודד הוא למול יצה"ר גדול כ"כ, אולי זהו הסימן, כי נפשו פגומה מיסודה, ואם כן מה לו ללחום מלחמה כבדה כ"כ, שתוצאותיה עגומות עד כדי כך.

ברם על האדם המתמודד, מוטלת החובה להתעודד, ולדעת כי היצה"ר המבלבלו כ"כ וכמעט אשר מונעו מלהצליח לעובד את השי"ת כראוי, אינו ניתן בעבורו כעונש וכדחיה מעבודת השי"ת ח"ו, רק אדרבה דייקא בזכותו יצליח האדם להתעלות בעבודת השי"ת באופן מושלם, ובהעדר היצה"ר לא תחשב עבודתו כבעלת ערך כלל.

דברים אלו כותב ר' נתן בלקוטי עצות (ערך התחזקות ט"ז) וז"ל:

"והוא מעלה גדולה כשיש עדין יצר הרע להאדם, ואם אין יצר הרע לאדם - אין עבודתו נחשבת כלל.

"ובשביל זה מניח השם יתברך את היצר הרע שיתפשט כל כך על האדם, וביותר על מי שחפץ באמת להתקרב אליו יתברך, אף על פי שעל ידי התפשטותו והתגרותו כל כך, הוא מביא את האדם למה שמביא לכמה עונות ופגמים גדולים, אף על פי כן הכל כדאי אצלו יתברך בשביל התנועה טובה, מה שבתקף התגברותו של היצר הרע, מתגבר עליו האדם באיזה תנועה ובורח ממנו. שזה יקר אצלו יתברך ביותר, מאילו עבד אותו אלף שנים בלא יצר הרע.

"כי כל העולמות לא נבראו כי אם בשביל האדם, שכל מעלתו וחשיבותו הוא מחמת שיש לו יצר הרע כזה והוא מתחזק כנגדו.

והדברים מופלאים ביותר.

יש לך יצר גדול יותר? יש לך נשמה גבוהה יותר!

ונקוט לשם כך בדוגמה שכיחה, עומדים שני בני אדם בתפלה, האחד תפילתו זכה וברורה, מילותיו סדורות

כמונה מעות, וכל כולו דביקות בבחינת ואני תפילה, לצידו עומד חבירו המשתדל גם הוא לכיין בתפילתו, אלא שכל מיני מחשבות של הבל מתערבבים במוחו ומונעות מעימו מלהתיחד כראוי עם קונו, אכן משתדל הוא ללחום עם מחשבותיו הסוררות, ולכיון כפי הניתן בצבו בתפילתו, ומי"מ לכשנסה לקבוע מי מבין השנים נחשבת ביותר תפילתו, לכאורה הראשון אשר זכה לכיין כראוי מתחילת תפלתו ועד סופה, הוא זה אשר הגיע לשלימות.

אבל על פי האמת דווקא השני אשר התמודד ביותר בעת תפילתו עם יצרו, הוא זה אשר תחשב תפילתו ביותר, הרבה יותר מאותו אחד המתפלל כוונה יתירה בלא טרדת היצה"ר אלף שנים!!

ר' נתן בלקוטי הלכות (ברכת השחר ג') מבאר יסוד זה ביתר שאת, ומוסיף ומחדש דעצם העובדה שיש לאדם יצה"ר הנלחם עמו כל כך, הוא ההוכחה והסימן כי נפשו נפש יקרה וקדושה ביותר.

"רק אדרבה ידע בנפשו כשרואה שיש לו יצר הרע גדול כזה, שבודאי נפשו היא נפש יקרה וקדושה מאוד מאוד בשרשה, ועל כן מתגברים עליו כל כך, כי כל מה שהנפש יקרה וגבוהה ביותר, מתגבר עליו היצר הרע ביותר, וכמו שאמרו רבותינו (ספ"ה נ"ב) כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו... על כן האדם הבר שכל, כשרואה שמתגבר עליו הבעל דבר ביותר, צריך לרע שבדאי יש לו נפש גבוהה מאוד מאוד, וצריך להתגבר לרחם על עצמו לבל יאבד אוצרות וסגולות יקרות ותמורות כאלה, התלויים בנפשו, אשר עין לא ראתה..."

רבינו בלקו"מ (כו) מבאר יותר, כי אותם מחשבות והרהורים רעים הבאים לאדם, דייקי על ידם יוכל להגיע לידי תשובה באם יתגבר עליהם, והוה עיקר תקונו ותשובתו ובבחינת תשובת המשקל על כל מה שחטא ועבר עד הנה.

בעמדינו בימים נעלים אלו ימי הספירה, ימים המיועדים לטהר נפשות ישראל מזהמתם נאחל וניחל שאכן נוכח לתקן את נפשותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם ונוכה לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה אכ"ר.

מצד אחד עדיין בער ליבו להשי"ת באש, ומצד שני נפילותיו נעשו תכופות יותר, והוא לא הצליח כ"כ להתגבר על יצרו

“להשקות צמאי חסדך”

כינוס נציגים כלל ארצי בעיר האבות חברון

שלחי חודש ניסן האי שתא. עיר האבות חברון.

זר לא יוכל להבין... והאמת, גם הם בעצמם אינם מבינים מאומה, “גאט איז גרויס מען ווייסט גאר נישט” כבר התבטא רביה"ק בזמנו.

די היה להביט בעינייהם הבורקות ובוזק הנוצץ בהם להבין שאכן מדובר במשהו עמוק, במשהו גדול, במשהו שאי אפשר לתאר במילים דלות עלי גליון.

אכן, מי היה מאמין, רק שנה חלפה מאותו מעמד נשגב ואדיר “ליחד לבנו”, או בעצם הכל התחיל בזעיר אנפין, ומאו הכל רק מתגבר ומתרחב, אורו של רביה"ק מתפשט בצורה בלתי נתפסת למעלה מכל הגיון, מאות אברכי משי מסולאים מתחברים לאור האורות ומתחממים באישו היוקדת של רביה"ק, החבורות הפזורות ברחבי הארץ ושלל הפעילויות הנרחבות מרווח את נפשם הצמאה.

אך פשוט הוא שכאשר נקראו הנציגים שבכל עיר להתאסף יחדיו לכנס הוקרה ועידוד, להודות על העבר ולהתפלל על העתיד, נקבצו כולם - כארבעים במספר כ"י - באהבת רעים מופלאה, להתחזק יחד ולשקול במתינות את הצעדים הבאים.

מיד בהגיעם אל עיר האבות נעמדו לתפילת מנחה בהשתכחות הנפש במקום אש שלהבת קודש, מקום מנחת האבות הקדושים אשר בדרכם אנו הפצים ומשתוקקים לצעוד.

לאחר התפילה צעדו הנאספים אל מרומי ההר, מקום מנוחת ישי ורות שרשי נשמות משיח, לסעודת מצוה כיד המלך. הנוף הפסטורלי הנפרש לעין והאולם הצנוע בפאתי החצר עם קירותיו העתיקים, השרו אווירה מיוחדת במינה, כאילו חוזרים מאתיים שנה למפרע, בצילו של רביה"ק בחיים חיותו... אכן רבי חי וקיים יש לנו!

דברי פתיחה נלהבים נשמעו מפי רביה"ק מרדכי שלום רוזנפעלד שליט"א ברוממות וחשיבות כינוס זה, אשר אין מי שיעמד על תוצאותיו הברוכים, כאשר לאחר מכן נשמעו דברים נפלאים מלאים וזי ומפיקים נוהג מפי המשפיע רביה"ק ר' יעקב נתן אנשין שליט"א, שהעלה על נס במתק לשונו על המעלה העליונה להיות “משרת משה” להיות נאכל למהות הצדיק בהתקשרות איתנה, לגלות את הסגולה לעם סגולה ולהאיר לחפצים לטעום טוב הצפון בגווני דמלכא אורו הבהיר של רביה"ק.

דיבורים חמים נכחלי אש יצאו מליבו של המשפיע רביה"ק ר' שמעון אליהו ברוין שליט"א, על החסד הגדול שעושה עמנו הבורא ב"ה לגלות לנו אור מופלא רום מעלה כזה, ונפלאות פלאי ההשגחה מה שנעשה בשנה האחרונה, כאשר שריקתו הקדושה של רופא הנפשות הולכת ומהדהדת על פני תבל.

כמו כן נשמעו דיבורים יקרים מפיו מפי רביה"ק ר' איתמר לייפער שליט"א ששייתף את הציבור בעובדות שהוא עצמו היה עד להם, אך הרצונות והעמל מניבים פירות על אף שלא נראה לעין תיכף, וכי דרכי ההתקרבות מונעים בידו ית' באופן פלאי ביותר.

לאחר מכן התקיים “פאנעל” מיוחד במינו, בו דנו הנציגים במשך שעה ארוכה במגוון שאלות ותשובות המתעוררות במהלך הפעולות. מה נאדר היה המחזה לראות את כולם יושבים סביב השולחן באהבת אחים, כאשר מפי כל הנוכחים קולחים דיבורים נפלאים ועצות יקרות הנובעים ממעיין נחל הנובע. אשרי עין ראתה כל אלה!

לאחר מכן התקיימה תפילת ערבית וספירת העומר בקול ובהתעוררות רב, כאשר בסימיה קיבל כל אחד מתנה מפוארת לקשט את קירות ביתם באור הצדיק, ולאחר מכן התפרו הנציגים למקומות מושבותיהם, מלאים וגדושים, חדורי מטרה להמשיך בפעולות הנמרצות בסיעתא דשמיא.

הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זיע"א

• י"א אייר תקפ"ז לפ"ק •

ראפשיץ. שנות תק"ס לפ"ק.

רעוא דרעוין שבת קודש פרשת וארא. חסידים ואנשי מעשה עומדים מסביב בחרדת קודש, כמידי שבת בשבתו הם זוכים לשאוב מלא חפניים רוח דקדושה ממאורם ורובם הרה"ק מראפשיץ זיע"ע, הן בעצם השהייה במחיצתו של האי צדיק וקודש והן בזמירות שירות ותשבחות ל-לא חי בנועם שבת, ובפרט במילין קדישין דנפקו בהדרתא מפום ממלל רברבן, כי הרי “כל דבריו היו יחודים שכליות נפלאות עד שהייתי מרעיד עליהם” - יעיד לימים תלמידו הגדול הרה"ק מהר"א מקאמארא זיע"ע (וזהר חי, פרשת ויחי).

•••

הס הושלך בבית המדרש, זקנים עם נערים מכינים לקבל רוח חיים להתחדש בעבודת ה', כולם מטים אונם כאפרכסת לשמוע דברי אלקים חיים מפי צדיק וחכם הדור. הרה"ק מראפשיץ זיע"ע מתחיל בענין גלות מצרים אשר הדיבור היה בגלות, ובשלהבת קודש האריך בענין שאין השי"ת מואס ברצון דקדושה של ישראל, להרעיף טללי תחי לחזק ברכיים כושלות בלשונו הזהב: “ולכן אין לשום אדם מישאל לייאש את עצמו כלל וכלל, ולא יאמר ח"ו אני נפסק מקדושתו ית"ש שאין אני יכול להתפלל בלא מחשבה זרה וכדומה, שנראה לו שאין לו דיבור של קדושה שתעלה תפילתו לו ית"ש, לא ייאש את עצמו בכל זה, כי לא ידח ממנו נדה, והטוב כי לא כלו רחמי וחסדיו”.

ובקול חוצב להבות אש נשמע קולו בקודש לאמר: “גם האיש הזה שהוא בשפל המדרגה מאוד ונסתמין דבריו ואינו יכול לפתוח פיו כראוי לדבר לפניו ית"ש כלל, אעפ"כ ידע באמת שגם התשוקה הזאת שהפך ומשתוקק לדבר ולהתפלל לפניו ית"ש שמו כראוי, אך שאינו יכול, זה גם כן רואה ית"ש ותשוב לפניו ית"ש. וגם יכול לעשות לעצמו שיחה ותפילה מזה בעצמו, שיעבוק ויתחנן לפניו יה' שנתרחק כל כך מאתו ית"ש שאין יכול לדבר כראוי ויבקש מאתו ית"ש רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח פיו שיוכל לפרש שיחתו לפניו ית"ש, שיהי לו דיבור כראוי ויוכל להתפלל כדת וכראוי וכנכון, ובודאי יעזריהו ית"ש”.

דיבורים אלו שהעלה בעצמו אחר כך עלי גליון בכתב יד קדשו בספרו הקדוש ‘זרע קודש’ פרשת וארא, הן המה העתק מילה במילה מדברי רביה"ק זיע"ע בספרו הקדוש ‘ליקוטי מוהר"ן’ (ח"ב סימן כ"ה), ואכן ירשה היא לו מרבותיו הקדושים החביבות היתירה לרביה"ק ולספריו הק', כאשר שניים מרבותיו המובהקים, הלא המה הרה"ק החווה מלובלין זיע"ע והרה"ק במגיד מקאזניץ זיע"ע עיטרו בהסכמותיהם את ספה"ק ‘ליקוטי מוהר"ן’ בשבחים מופלגים בשבח הספר ומחברו.

•••

הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זיע"ע נולד לאביו הרה"ק רבי מנחם מענדל מלינסק זיע"ע ולאמו בת הרה"ק רבי איציקל האמבורגער זיע"ע בתג השבועות שנת תק"כ, צדיקים המליצו על כך את הפסוק ‘בא השמש ורחק השמש’, שבעת בוא שמשו של אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זיע"ע חג השבועות זרחה שמשו הקדושה עלי ארץ.

בנעוריו למד בישיבתו של דודו הגאון רבי משולם איגרא, בצוותא עם הגאונים רבי מרדכי באנעט ובעל ה"חות דעת", ועוד בטרם מלאו לו י"ג שנה בירך על המוגמר על כל הש"ס כולו. כשנכנס לעול המצוות לקחו אביו לרבו הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזולאטשוב זיע"ע שיניח לו תפילין, ולימים נענה ואמר כי בהנחת התפילין על ראשו “קשר אותו בעולם גבוה, אשר לא יוכל להינתק ממנו לעולם”.

בהיותו עדיין אברך צעיר פעם רוח ה' בקרבו רוח לנסוע לקבל תורה מפי הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזנענסק זיע"ע. לאחר הכנה דרבה יצא לדרכו והופיע אליו בפעם הראשונה בסילודין, אמנם הרבי רבי אלימלך סירב לקבלו באמרו: “איני רוצה לקבל תלמידים מיוחסים”, ורק לאחר הפצרות מרובות הסכים לקבלו ונעשה לתלמידו המובהק עד שהעיד עליו בעודו אברך שיש לו גילוי אליהו בכל עת שירצה.

נסע להסתופף בצילם של רבים מצדיקי הדור, עד שהמליצו עליו ששימש ר"ב צדיקים בעלי רוח"ק כמנין “עשה לך ר"ב”. אמנם עיקר תורתו שאב ודלה אצל הרה"ק המגיד מקאזניץ זיע"ע, הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימינוב זיע"ע, והרה"ק החווה מלובלין זיע"ע, והיה שגור בפיו להמליץ עליהם ד"אין קוראין אבות [החסידות] אלא לשלשה” צדיקים אלו.

נודע בכל קצוות תבל כאיש אלקים קדוש וחכימא דיהודאי, ודרכו בקודש היתה בהצנע ווהסתרת דרגותיו הנוראים, וכמה פעמים שהיה יושב בסעודה עם אנשים והיה מתענה, ובגודל חכמתו העלים הדבר כל כך עד ששום אדם לא היה מכיר בוה. וכן היה מתנהג בכל עניינו. וכל האותות והמופתים אשר עשה הכל היה טמיר ונעלם סתום וחתום באלף עזקאין.

על אלו הנשאים בביתם ואין נוסעים לצדיקים אמר בצחות לשונו: “זהם לא ידעו דרכי” (תהלים צה, י), ‘זהים’ - באידיש (בהברה חסידית גלאציאנית) הוא בית, היינו אלו שיושבים בביתם - ואינם נוסעים לצדיקים, לא ידעו דרכי אינם יודעים את דרך ה'.

•••

שנת תקפ"ז לפ"ק.

המקורבים אל הקודש ובני הבית לא ידעו כדת מה לעשות, זה תקופה ארוכה שהרה"ק מראפשיץ זיע"ע בולם את פיו ולא נשמע ממנו שום דיבור, בנו הרה"ק רבי אברהם חיים זיע"ע שחשש לשלומו נכנס אל חדרו ובחרדת הקודש שאל את אביו על כך. נענה הרה"ק מראפשיץ זיע"ע בקוצר אמרים ואמר: “הנה מיום עמדי על דעתי לא דברתי שום דבר קטן או גדול בלי יחוד, ועכשיו נחלש מוחי לעת זקנתי, אמרתי, טוב לי לבלום פי מלדבר בלי יחודים”.

ביום י"א אייר תקפ"ז נעלה הענן ונשמתו הקדושה עלתה לשמי רום, מנוחתו כבוד בעיר לאנצוט ועל מצבתו נכתב בין השאר: “חיד בדרו בחכמת אלקות, וביתר שבחים אין לנו רשות כי כן נצטוונו מפיו”.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מקורות: אהל נפתלי. זרע קודש פרשת וארא. הקדמת אמרי יוסף. עשר צחצחות.